

2. Podredno v zvezi s prvim vprašanjem, če bi Sodišče na vprašanje glede razlage člena 267, tretji odstavek, odgovorilo, da je vložitev predloga za sprejetje predhodne odločbe obvezna: ali določbe in načela iz člena 26 – Notranji trg, člena 49 – Pravica do ustanavljanja, člena 56 – Svoboda opravljanja storitev, člena 63 – Prosti pretok kapitala, Pogodbe DEU in iz člena 16 – Svoboda gospodarske pobude, Listine Evropske unije o temeljnih pravicah ter splošno načelo legitimnih pričakovanj (ki „spada med temeljna načela Unije“, kakor je potrdilo Sodišče s sodbo z dne 14. marca 2013, C-545/11) nasprotujejo sprejetju in uporabi nacionalne zakonodaje (člen 1(78)(b), točke 4, 8, 9, 17, 23 in 25, zakona št. 220 iz leta 2010), ki določa tudi za subjekte, ki so že koncesionarji v sektorju upravljanja dovoljenih iger na srečo na daljavo, nove zahteve in obveznosti, in sicer z dopolnilnim aktom k že obstoječi pogodbi (in brez kakršnega koli roka za postopno prilagoditev)?

Pritožba, ki jo je LL vložil 9. julija 2016 zoper sodbo Splošnega sodišča (sedmi senat) z dne 19. aprila 2016 v zadevi T-615/15, LL/Evropski parlament

(Zadeva C-326/16 P)

(2016/C 343/38)

Jezik postopka: litovščina

Stranki

Pritožnik: LL (zastopnik: J. Petrulionis, odvetnik)

Druga stranka v postopku: Evropski parlament

Predlog

- Razveljavitev sklepa Splošnega sodišča (sedmi senat) z dne 19. aprila 2016 v zadevi T-615/15, s katerim je Splošno sodišče zavrglo ničnostno tožbo pritožnika zoper, prvič, sklep D(2014) 15503 generalnega sekretarja Evropskega parlamenta z dne 17. aprila 2014 o vračilu neupravičeno izplačane parlamentarne pomoči, in drugič, zoper poziv k plačilu št. 2014-575 z dne 5. maja 2014;
- vrnitev zadeve v ponovno odločanje.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Pritožnik v podporo svoje pritožbe navaja pet pritožbenih razlogov.

1. Splošno sodišče pri sprejetju sklepa ni temeljito, pravilno, celovito ter objektivno preučilo in upoštevalo vseh pisnih dokazov, posredovanih skupaj s tožbo, ki so bili merodajni za ustrezno in pravilno določitev tožbenega roka, tako da so bile v sklepu navedene ugotovitve, ki so v nasprotju s predlogami v spisu in s pravnimi določbami, navedenimi v pritožbi, kot so med drugim trditve, da je bila „tožba vložena več kot 17 mesecev po tem zadnjem datumu“, da „tožeča stranka ni dokazala niti se ni sklicevala na obstoj okoliščin, ki bi dopuščale odstopanje od zadevnega roka, v skladu s členom 45(2) Poslovnika Sodišča Evropske unije“ in „tožbo je treba kot očitno nedopustno zavreči“.
2. Splošno sodišče v sklepu ni uporabilo člena 263 Pogodbe o delovanju Evropske unije, kršilo pa je tudi člen 72 Izvedbenih ukrepov za Statut poslancev Evropskega parlamenta ter napačno preučilo možnosti uporabe člena 45 Statuta Sodišča Evropske unije:
 - pritožnik se kot nekdanji poslanec Evropskega parlamenta ni strinjal s sklepom generalnega sekretarja Evropskega parlamenta (in s pozivom k plačilu, sprejetim na tej podlagi) in je menil, da je neutemeljen, tako da je uveljavil svojo pravico in izpolnil zahteve v skladu s členom 72 Izvedbenih ukrepov za Statut poslancev Evropskega parlamenta, s tem, ko je vložil pritožbo zoper sklep, najprej pri kvestorjih, nato pa pri predsedstvu in predsedniku Evropskega parlamenta;

- šele nato, ko je pritožnik 10. septembra 2015 prejel elektronski dopis od predstavnika Evropskega parlamenta in skupaj z drugimi dokumenti tudi končni dopis št. 311354 z dne 26. junija 2015 predsednika Evropskega parlamenta, v skladu s členom 72(3) Izvedbenih ukrepov za Statut poslancev Evropskega parlamenta, naj bi nastala pravica pritožnika do vložitve tožbe pri Splošnem sodišču za razglasitev ničnosti sklepa generalnega sekretarja Evropskega parlamenta in poziva k plačilu, sprejetega na njegovi podlagi;
 - ravno na datum prejetja končnega dopisa št. 311354 z dne 26. junija 2015 predsednika Evropskega parlamenta, v skladu s členom 72(3) Izvedbenih ukrepov za Statut poslancev Evropskega parlamenta, torej 10. septembra 2015, je začel teči dvomesečni rok v skladu s členom 263(6) PDEU, v katerem bi lahko pritožnik pri Splošnem sodišču vložil tožbo za razglasitev ničnosti sklepa generalnega sekretarja Evropskega parlamenta in poziva k plačilu, sprejetega na njegovi podlagi;
 - v tej luči in v skladu s členom 263(6) PDEU, se je 10. decembra 2015 rok za vložitev tožbe pri Splošnem sodišču iztekel. Tožba je prispela v sodno tajništvo Splošnega sodišča 4. novembra 2015. To pomeni, da je bil dvomesečni rok za vložitev tožbe v skladu s členom 263(6) PDEU spoštovan, takšna tožba pa ni bila vložena „prepozno“;
 - Splošno sodišče naj v tem sklepu sploh ne bi upoštevalo navedenih dokumentov in okoliščin, oziroma določb člena 72 Izvedbenih ukrepov za Statut poslancev Evropskega parlamenta, ki jih je pritožnik upošteval, in na podlagi katerih je vložil pritožbo zoper sklep generalnega sekretarja Evropskega parlamenta in poziva k plačilu, sprejetega na njegovi podlagi, v predhodnem postopku;
 - Splošno sodišče naj s tem sklepom ne bi le kršilo pravic in interesov pritožnika, temveč naj bi tudi napačno uporabilo člen 263 PDEU, poleg tega pa naj bi tudi kršilo člen 72 Izvedbenih ukrepov za Statut poslancev Evropskega parlamenta;
 - dalje, Splošno sodišče naj bi v sklepu napačno in neutemeljeno ugotovilo, da ni bilo možnosti uporabe člena 45 Statuta Splošnega sodišča. Izvedba predhodnega postopka preizkusa spora, pritožnikovo aktivno, skrbno, pozorno in vestno ravnanje, čas, ko so bili dokumenti prejeti in druge okoliščine potrjujejo, da v tem primeru tudi v primeru, če bi bilo odločeno, da ni bil upoštevan rok za vložitev tožbe, bi bilo treba podaljšati rok, ker je bil prekoračen zaradi pomembnih, objektivnih in utemeljenih razlogov, namreč spoštovanje postopka iz člena 72 Izvedbenih ukrepov za Statut poslancev Evropskega parlamenta (člen 45(1) Statuta Sodišča). Pritožnik ni mogel vedeti, da spoštovanje obveznega postopka iz člena 72 Izvedbenih ukrepov za Statut poslancev Evropskega parlamenta lahko pomeni izgubo pravice do vložitve tožbe pri Splošnem sodišču (člen 45(2) Statuta Sodišča). Navesti je treba, da je pritožnik kasneje v tožbi postavil vprašanje ali sta bila sklepa kvestorjev in predsedstva Evropskega parlamenta, sprejeta v skladu s členom 72 Izvedbenih ukrepov za Statut poslancev Evropskega parlamenta, utemeljena in zakonita.
3. Splošno sodišče je v tem sklepu napačno uporabilo člen 126 Poslovnika Splošnega sodišča in na tej podlagi s sklepom odločilo, da ne bo sprejelo nadaljnjih ukrepov v postopku in zavrglo tožbo;
- Splošno sodišče je v tem sklepu uporabo člena 126 Poslovnika utemeljilo zgolj na okoliščini in podlagi, da je bila tožba vložena prepozno, torej po izteku obdobja, določenega v členu 263 PDEU;
 - v tožbi naj bi bilo navedeno, da se rok za vložitev tožbe, določen v členu 263(6) PDEU, ni iztekel, tako da je sklep, s katerim je Splošno sodišče zavrnilo tožbo na podlagi člena 126 Poslovnika, napačen in nezakonit;
 - v tem primeru naj ne bi bilo podlage in pogojev za uporabo člena 126 Poslovnika Splošnega sodišča. Ker je bila tožba vložena pred iztekom roka na podlagi člena 263(6) PDEU, je ni mogoče šteti za očitno nedopustno. V tem primeru je Splošno sodišče kršilo člen 126 Poslovnika s tem, ko je ta člen uporabilo napačno in nezakonito.

4. Sklep Splošnega sodišča krši pritožnikovo pravico do učinkovitega pravnega sredstva in poštenega sojenja, iz člena 47(1) in (2) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, saj naj bi Splošno sodišče nedopustno in nezakonito zavrglo tožbo na podlagi člena 126 Poslovnika kot očitno nedopustno, ker naj bi bila prepozna, trditev iz te tožbe pa vsebinsko ni preučilo.
5. Splošno sodišče je v tem sklepu napačno odločilo, da pritožnik nosi lastne stroške iz postopka pred Splošnim sodiščem (člen 133 in člen 134(1) Poslovnika):

Splošno sodišče je napačno zavrglo tožbo na podlagi člena 126 Poslovnika in zato tudi napačno odločilo, da pritožnik nosi lastne stroške iz postopka pred Splošnim sodiščem. Po zavrnitvi sklepa Splošnega sodišča in vrnitvi zadeve v ponovno odločanje na prvo stopnjo, je treba ponovno odločiti glede vprašanja dodelitve stroškov s končnim sklepom Splošnega sodišča, toženi stranki Evropskemu parlamentu pa se v primeru ugoditve tožbi naloži, da nosi stroške, ki so nastali pritožniku (člen 133 in člen 134(1) Poslovnika Splošnega sodišča).

Tožba, vložena 15. junija 2016 – Evropska komisija/Republika Poljska

(Zadeva C-336/16)

(2016/C 343/39)

Jezik postopka: poljščina

Stranki

Tožeča stranka: Evropska komisija (zastopnika: K. Hermann in E. Manhaeve)

Tožena stranka: Republika Poljska

Predlog tožeče stranke

Tožeča stranka predlaga, naj se

- ugotovi, da je Republika Poljska kršila obveznosti iz člena 13(1) v povezavi s Prilogo XI, člen 23(1), drugi pododstavek oziroma iz člena 22(3) v povezavi s Prilogo XI Direktive 2008/50/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. maja 2008 o kakovosti zunanje zraka in čistejšem zraku za Evropo ⁽¹⁾, s tem da
 - je od leta 2007 in najmanj do leta 2013 na 35 območjih kakovosti zraka prekoračila dnevne mejne vrednosti za PM10 in na 9 območjih kakovosti zraka letne mejne vrednosti za PM10 ter ni predložila nobenih informacij, iz katerih bi bilo razvidno, da se je ta situacija izboljšala,
 - v programu o kakovosti zraka ni sprejela primernih ukrepov, da bi bilo obdobje, v katerem so prekoračene mejne vrednosti za PM10 v zraku, čim krajše,
 - so bile dnevne mejne vrednosti in sprejemljivo preseganje od 1. januarja 2010 do 10. junija 2011 na območju 14.17 – mesto Radom –, na območju 14.18 – Pruszków-Żyrardów – ter na območju 16.15 – Kędzierzyn-Koźle – ter od 1. januarja 2011 do 10. junija 2011 na območju 30.3 – Ostrów-Kępnio – presežene ter
 - ni pravilno prenesla člena 23(1), drugi pododstavek, Direktive 2008/50/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. maja 2008 o kakovosti zunanje zraka in čistejšem zraku za Evropo;
- Republiki Poljski naloži plačilo stroškov.